పుట్టిన రోజు

విశాలమైన రోడ్ మీద సునాయాసంగా ప్రయాణం చేస్తోంది సిటీబస్. ఉదయం తొమ్మిదన్నర. స్కూళ్ళు ఆఫీసులు ఉన్నరోడ్డుకాదు. అందుచేత బస్ కిక్కిరిసి ఉండకపోవడమేకాక, సగానికి సగం కాళీ.

'శుభసదను' ముందు ఆగింది.

లోపలనుంచి పధ్నాలుగేళ్ళ అమ్మాయి ఛంగునరోడ్డుమీదకుదూకింది. గులాబీ రంగు మిడ్డీ వేసుకుంది. కాళ్ళకు తెల్లటి కాన్వాస్ బూట్లు, మోకాళ్ళ దాక బూడిదరంగు సాక్స్, మెడలో లేతనీలం రంగు స్కార్ఫ్ ఎడమచేతి మణికట్టుకు పావలా కాసంత గడియారం.

ఆ అమ్మాయి చేతుల్లో కాగితం పొట్లాంలో చుట్టిన అడుగున్నర పొడగాటి 'పుష్పగుచ్ఛం' వుంది. రకరకాల రంగుల్లో చక్కగా అమరిన పువ్వులు, మధ్యమధ్య పచ్చని ఆకులు. ఆ గుచ్ఛాన్ని అలవోకగా రెండు చేతుల్లోనూ పట్టుకుని రోడ్డుదిగి సదనం వైపు నడిచింది.

గేటు దగ్గర్నుంచి భవనాల వరకు రెండుకార్లు వరసగా వెళ్ళటానికి వీలయిన వెడల్పాటి కాలిబాట. బాటకు రెండుపక్కలా ఆరు అంగుళాల ఎత్తులో నీలిరంగు పూలమొక్కలు. తోటపనివాళ్ల ఈ ఆవరణ అంతటినీ తల్లిలా సాకుతున్నారనటానికి అడుగడుగునా సాక్ష్యాధారాలు. పది నిమిషాలు నడిచినా అలసట అనిపించలేదు. ఛంగుఛంగున లేడిపిల్లలా పరుగులు తీసే వయస్సు. దానికితోడు సులలితంగా ఆహ్వానించే వాతావరణం.

రిసెప్షన్ కౌంటర్ముందు ఆగింది.

'ఎవరి కోసం?' అనడిగింది కౌంటర్లోవున్న యువతి.

'ఎవరయినా సరే!

ప్రశ్నార్థకంగా చూచింది ఆ యువతి. తర్వాత 'నీపేరు?' అంది.

'ప్రశ్న'

'ప్రసూనా?'

'లేదు ప్రశ్న'

రిసెప్షనిస్ట్ యింకేమీ అడగలేదు. 'నీకు ఇక్కడెవరూ తెలియదన్న మాట. సరే, ఉండు. చెబుతాను.' అంటూ బెల్ మోగించింది.

మరు నిముషంలో ఆయాలాంటి ఓ మనిషి వచ్చింది.

'జయమ్మా, ఈ అమ్మాయిని జగదంబగారి గదికి తీసుకువెళ్ళు. నీవేం పరిచయం చేయనక్కర్లేదు. గది తలుపు తెరిపించి వచ్చేసెయ్యి.'

'అలాగేనమ్మా-' అని ఆయా జయమ్మ ప్రశ్నను లాలనగా చేయి అంది పుచ్చుకుంది.

ప్రశ్న ఆమె వెంట– కూడా– నడిచింది.

రెండో అంతస్తులో పదహారో గది.

తలుపుమీద చప్పుడు చేసిన వెంటనే తలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

ఓ యాభయియేళ్ళ ఆమె తలకాయ ముందుకు పెట్టి 'నువ్వా,జయమ్మా' అంది.

జయమ్మ వెనక్కు వెళ్ళిపోయింది.

గదిలో ఉన్నామె 'ప్రశ్న'ను గమనించి ఆపిల్లచేయిపట్టుకుని గబుక్కున గదిలోపలకు లాక్కుంది. ఈ చర్యకు, ప్రశ్న ముందు కాస్త ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపోయింది. ఒక్క నిమిషంలోనే తేరుకుని గదంతా పరిశీలనగాచూచింది.

ప్రశ్నను గదిలోనికి లాగినాక, తలుపులు మళ్ళీ బిగించి, గడియ పెట్టింది. అది చిన్నగది అనడానికి వీలులేదుగాని గదినిండా ఫర్నిచర్ వుండడం వల్ల చాల యిరుక్కుపోయినట్లు అనిపిస్తూంది. రెండు మంచాలు దోమతెరలు మడిచి పైకివేసి వున్నాయి. ఓ లగేజ్ రాక్ దానిమీద రెండు భారీ సూట్‌కేసులు ఎదురుబొదురుగా వున్నాయి. ఓ టేబుల్ మీద అద్దం, దువ్వెన- ఇంక ఇతర చిన్నచిన్న వస్తువులు. మూడు కుర్చీలు, మూలగా ఓ టీపాయ్, దానిమీద టేప్ రికార్డర్, ట్రాన్సిస్టర్.

ప్రక్కగదిని పరిశీలిస్తూ వుండగానే ఆమె అడిగింది. 'అయితే నిన్ను మీ స్కూలువాళ్ళు పంపించారన్నమాట!'

'నన్నెవరూ పంపించలేదు. నేనే వచ్చాను' అంది ప్రశ్న. గదిలోనికి తనను లాక్కున్న ఆమెకాక మరో అదే వయస్సు ఆమె ఓ మంచంమీద కూర్చుని వుండడం గమనించింది, ఈ సరికి ప్రశ్న.

'ఎక్కడ చదువుతున్నావు?' అని అడిగింది ఈమారు ఆమె.

ప్రశ్న చెప్పింది, ఎన్నో క్లాసో కూడా చెప్పింది.

'ఎవరికోసం వచ్చావు?'

ప్రశ్నకు యేం జవాబు చెప్పాలో తెలియలేదు. ఎవరయినా ఇదేప్రశ్న వేస్తున్నారేమిటి? ఎవరయితే తనకేం? ఎదో ఒక జవాబు చెప్పేస్తే బాదర బందీ వుండదు గనుక, ఇందాక రిసెప్షనిస్ట్ చెప్పిన పేరు మనసులో మెదలగా ఠక్కున 'జగదంబగారికోసం-' అంది.

మంచం మీద కూర్చున్న ఆమె ఒక్కమారుగా ఎగిరిగంతు వేసినట్లుగా కిందకు దూకింది. ప్రశ్నను జబ్బపట్టుకు లాగినంత పనిచేసింది. తనదగ్గరకు తీసుకుంది. 'రామ్మా- రా- కూర్చో, ఇంట్లో అంతా కులాసానా?' అంది.

ప్రశ్నకు ఉక్కిరి బిక్కిరి అయింది.

ఈ జగదంబగారిని తాను ఎరగదు, ఎన్నడూ చూడనయినా లేదు. అయినా ఈమె తనను తన కుటుంబాన్ని తెలిసినట్లుగా మాట్లాడుతోంది!

మొదటి ఆమె కలుగచేసుకుని పరిస్థితి కాస్త సజావుగా మళ్ళేందుకు దోహదం చేసింది. 'చిన్నపిల్లను ఊరికే ఉక్కిరిబిక్కిరి చేయకు, జగదంబా', అని ప్రశ్నతో ఇటు రామ్మా, ఈ కుర్చీలో కూర్చో' అంది.

'నేనేం ఉక్కిరిబిక్కిరి చేయడం లేదు. నువ్వూరుకో, ఈ అమ్మాయి నాకోసం వచ్చింది. నా కుర్చీలోనే కూర్చోవాలి' అంది జగదాంబ.

'ఏ కుర్చీ అయితేనేం? అన్నీ "సదనం" వాళ్ళ కుర్చీలేగ, ఇందులో నీది నాది అని యేముంది యిక్కడ?'

'ఊహు, సీట్లో గుంటపడకుండా ఉన్నకుర్చీ నాది'. ఎన్నిసార్లుచెప్పాలి నీకు? నీశరీరంతో చూడు ఆకుర్చీ ఎలాగుంటపడవేశావో, ఊబవళ్ళు నీవూను!'

మొదటి ఆమె నవ్వకుంది. తర్వాత ప్రశ్నతో 'పోనీలే, అమ్మా ఆ కుర్చీలోనే కూర్చో' అంది.

ఇక్కడ గదుల్లో యిద్దరు వుంటారని తెలియదు. లేకపోతే రెండు పుష్ప గుచ్ఛాలు తెచ్చేదాన్ని. ఇప్పుడు దీన్ని ఎవరికి ఇవ్వడం?.... తను ఎలాగూ జగదంబగారి మనిషి అయిపోయిందిగా. అందుచేత కూర్చోవటానికి ముందు, పుష్పగుచ్ఛాన్ని సగౌరవంగా ప్రేమగా ఆమె చేతుల్లో వుంచింది, వినయంగా నమస్కారం చేసింది.

'మా తల్లే.... మా తల్లే. ఎంత మంచిదానవమ్మా నువ్వు-' అని జగదాంబ పుష్పగుచ్ఛం చూస్తూ కొన్నినిమిషాలు మురిసిపోయింది. తరువాత అలమారులో ఒక అర ఖాళీచేసి దుమ్ముదులిపి దాన్లో గుచ్ఛాన్ని అమర్చింది.

'ఎవరమ్మా తయారుచేసింది యిది? అబ్బ ... ఎంత బాగుందో? దీనివల్ల గదికే శోభవచ్చింది' అంది మొదటి ఆమె.

"ఇదిగో సుందరమ్మా, నాకు వచ్చిన ప్రెజెంట్‌ను గురించి నీవు మాట్లాడగూడదు. నాకు కోపం వస్తుంది" అంది జగదంబ. కోపం వచ్చినట్లుగానే ఆమె ముఖం మార్చడం చూచి ప్రశ్న నవ్వుకుంది.

"సర్లే, నీ కోపమూ నువ్వూను," అంది సుందరమ్మ.

"కాస్సేపు నువ్వు నోరుమూసుకుని కూర్చుంటావా?.... నేను, మా అమ్మాయి మాట్లాడుకోవాలి!"

"నీ అతి ఆప్యాయతతో అమ్మాయిని హడలగొట్టేస్తావేమోనని నా భయం.... అందుకనే కదలకుండా కూర్చున్నాను. లేకపోతే యిందాకే బయటకు పోయేదాన్ని."

"సుందరమ్మగారూ, మీరూ- జగదంబగారూ తోటికోడళ్ళు అనుకుంటాను, అంది ప్రశ్న. జగదంబ ముందు నిర్ఘాంతపోయింది. తరువాత నోరార నవ్వింది. సుందరమ్మగారు మాత్రం తాపీగా "ఇక్కడకు వచ్చిన తర్వాతనే తల్లీ మాకు ఈవైరం, ఈనేస్తం. అంతవరకు మేం ఒకళ్ళ ముఖం ఒకళ్ళం యెరగం" అంది.

"మాబోటి వాళ్ళకు? యెప్పుడూ ఒక తోడు వుండాలి. అందుకనే మా యిద్దర్నీ ఒక గదిలోనే వుంచారు. సుందరమ్మ పైకి అలా మాట్లాడుతుంది గాని నిజానికి బహు మెత్తటి మనిషి," అంది జగదంబ.

"జగదంబ మాటలు పట్టించుకోకు, అమ్మాయీ. ఇంతకూ నీ పేరు యేమిటన్నావు?

"ప్రశ్న"

"ప్రశ్నా?"

"అవును"

"చాలా మంచిపేరమ్మా, పూర్వకాలపు పేర్లు ప్రేమ- భామలాంటివి కాకుండా మధ్యయుగం పేర్లు కూడ దాటిపోయి ఇప్పటి యువతరం మంచి పేర్లు పెడుతున్నారు పిల్లలకు. మీ నాన్ననీ, అమ్మనీ అభినందించాలి"అంది.

తనపేరు ప్రస్తావన వచ్చినప్పుడు ప్రశ్నకు కొత్త ఉత్సాహం ఉబికి వస్తుంది.

"అసలు నాకు ఈపేరు ఎందుకు పెట్టారో చెప్పానా అండీ?"

"చెప్పు- చెప్పు-" అన్నారు ఇద్దరూ ఆతురతగా.

"మా అమ్మ నన్ను కడుపుతో వున్నప్పుడు ..."

"మీ అమ్మమ్మా వాళ్ళు వచ్చి సూడిదలు ఇచ్చారా తల్లీ, మీఅమ్మకు" అని అడిగింది జగదంబ.

"సూడిదలు- గాడిదలు- తర్వాత. ముందు అమ్మాయి చెప్పేది విను."

"మధ్యలో నిన్ను రావద్దన్నాను-"

ప్రశ్న దిగాలు పడిపోయి "పోనీలెండి. మీకు ఇంటరెస్ట్ లేకపోతే చెప్పను-" అంది.

అమ్మాయి చిన్నబుచ్చుకున్నందుకు వాళ్ళిద్దరికీ బాధ అనిపించింది. "చెప్పమ్మా- చెప్పు-" అన్నారు యేకకంఠంతో.

"ఇంతకూ నా పేరండి .. మాఅమ్మకడుపుతో వున్నప్పుడు-మగపిల్లవాడా ఆడపిల్లా అని మా అమ్మానాన్న పంతాలు పడిపోయారుటండీ ..."

"మా అమ్మకు ఆడపిల్ల కావాలని వుండేది!" "కాదండీ. అమ్మకు- అమ్మమ్మకు- నాయనమ్మకు కూడా ముగ్గురికీని- కొడుకే కావాలని వుండేది."

'పాపం. ఎందుకనో!'

'ఎందుకనో తెలియదండీ. నాన్నకు తాతయ్యకు తాతగారికీ ముగ్గురికీ మాత్రం కూతురయితే మంచిదని వుండేదటండీ!'

'మరేమోనండీ, అప్పుడు.... మా అమ్మ, అమ్మమ్మ కలిసి ఒకశాస్త్రిలు గారి దగ్గరకు వెళ్ళారుటండీ!'

'ఎందుకూ?' అడిగింది జగదంబ.

'ఎందుకేమిటి? ప్రశ్న అడగటానికి-' అంది సుందరమ్మ.

'అయితే శాస్త్రిలు యేం చెప్పారమ్మా? పిల్లేనని చెప్పాడా, లేదా?'

'లేదండీ. ఒక వారం పోయాక రమ్మన్నాడటండీ ముందు....'

'ఓహో! అప్పటికీ నువ్వుకూడా నిర్ధారణ చేసుకోలేదన్నమాట!'

'ఏమోనండి!' వారం రోజులు పోయాక మళ్ళీ వెళ్లారుటండీ. ఈ మారు మా అమ్మ, నాయనమ్మా కలిసివెళ్ళారుట!

'ఈమారు యేం చెప్పాడమ్మా?'

'మరో పదిహేను రోజులు పోయాక ఎవరేనా మగవాళ్ళను కూడా వెంటబెట్టుకు రమ్మన్నాడటండీ!'

'మగవాళ్ళెందుకూ, వాళ్ళ ముఖం ఈడ్చా!'

'ఎందుకో తెలీదండీ.

'ఊ ... తర్వాత?' అంది సుందరమ్మ, కథ జాప్యం అయిపోతూ వుండడం సహించలేక.

'అప్పుడు మానాన్న, అమ్మ కలిసి వెళ్ళారటండీ!'

'ఊ. చెప్పు-'

'మా నాన్న దగ్గర ఫీజు పదిరూపాయలు తీసుకున్నాడటండీ ముందు గానే. తర్వాత చెప్పాడట కొడుకేనని!'

"ఎంత దొంగముండావాడు ఆ శాస్త్రులు!" "మా అమ్మ, అమ్మమ్మ, నాయనమ్మ ఎంతో సంతోషించారుటండీ!"

"నువ్వు పుట్టేంత వరకూ-!

"నేను పుట్టాక వాళ్లు ముగ్గురూ కలిసి శాస్త్రులుగారి యింటికి దండ యాత్రకు వెళ్లారటండీ!"

"వాళ్ళెవరోగాని, నీ సజ్జే జగదంబ" అంది సుందరమ్మ.

"నేనయితే రోకలిబండ తీసుకుని దంచిపారేసే దాన్ని. ఆడపిల్లగురించి అబద్ధాలు చెబుతాడా? ... అందులోనూ పదికరుకు రూపాయలు తీసుకుని!"

"వినండి, జగదంబగారూ, అసలు కథంతా ముందే వుంది .."

"చెప్పమ్మా. చెప్పు-"

"అప్పుడు శాస్త్రులుగారు- మా వాళ్ళు ముగ్గురినీ మర్యాదగా కూర్చోబెట్టి, వాళ్ళు వచ్చిన సమాచారం కనుక్కుని, తాపీగా బీరువాలోంచి ఓ పెద్ద బైండ్ పుస్తకం పదినిముషాలు వెదికి మరీ బయటకు తీశాట్టండీ!"

"బైండ్ పుస్తకమా? ఎందుకూ, వాడి శ్రాద్ధం పెట్టటానికా? "ఆ పుస్తకంతో మా వాళ్ళు ముందుసారు వచ్చినప్పుడు వ్రాసిన లిస్టు వివరాలు చదివి, యిదుగో నేను "అమ్మాయి" అని చెప్పాను. కావాలంటే ఈ పుస్తకం చూడండి. ఇప్పుడు రాయలేదుగా నేను!" అని వాళ్ళముందు పెట్టాడటండీ!-

"మీకు కొడుకు కావాలని వుంది. అందుకని నేను అలాగే చెప్పాను అనుకున్నారు. సరి సరి ...సెర్టిఫికేజుకింద మరో పదిరూపాయలు ఇక్కడ పెట్టండి" అన్నాడట!

"అరి వాడి కడుపుడక! ఎంత మాయచేశాడు!"

"మాయ—మర్మం కాదండీ, జగదంబగారూ! తరువాత మా నాన్నగారు కలిస్తే తెలిసింది. ఆ శాస్త్రిలు ఎప్పుడూ చెప్పేదీ- వ్రాసేదీ వేరువేరుగా వుంటుందిట! చెప్పిన ప్రకారమే జరిగితే ఎవరూ తగాదాకు రారు. అలా కాకుండా నా మాదిరి తిరగబడిన కేసులు అయితే అలా బైండ్ పుస్తకంచూపి తప్పించుకుంటాట్ట? మరో పదిరూపాయలు సంపాదనకూడాను!"

"ఏం తెలివి తేటలు! ఏం తెలివితేటలు!!"....

"అప్పుడు మా అమ్మా, అమ్మమ్మా, నాయనమ్మా ఆయన్నా ఇంకేమీ అనలేక యింటికి చక్కావచ్చేశారట! మా నాన్నగారేమో ప్రశ్నశాస్త్రిలుగార్నే బోల్తాకొట్టించినది గనుక ఈ పిల్లపేరు "ప్రశ్న" అన్నారట!

"మీ నాన్న బృహస్పతి సుమా!"

"కాదండీ. హైకోర్టులో అడ్వకేట్"

"నువ్వు బుద్ధిమంతురాలివి తల్లీ. నీవు బాగా చదువుకుని అడ్వకేట్ అవాలి! తరువాత జడ్జికూడా అవ్వాలి!"

"కాదండీ, నేను సైంటిస్ట్ అవాలనుకుంటున్నాను!"

"ఒద్దు, జడ్జీయే బాగుంటుంది ..."

"జగదాంబ.... కొడుకులు, కోడళ్ళ విషయంలోనే మనకేం అధికారం లేదుగదా! ఏదో లాంఛనంగా ఓ పువ్వులగుత్తి ఇచ్చిపోదామని వచ్చిన ఈ అమ్మాయి మీదనా మన అధారిటీ!"

మళ్ళీ ఎవరో తలుపుతట్టారు.

సుందరమ్మ బయటకు తలపెట్టి చూచింది.

జయమ్మ కాఫీ తెచ్చి ముగ్గురికీ ఇచ్చింది.

"థాంక్స్" అంది ప్రశ్న.

జగదంబ అలమారులో వున్న బిస్కట్ల డబ్బాతీసి "నీకు స్వీట్ బిస్కెట్ కావాలా, సాల్ట్ బిస్కట్టా?" అని అడిగింది ప్రశ్నను.

"రెండూ ఇవ్వు" అంది సుందరమ్మ.

జగదంబ ఆమెవయిపు కొరకొర చూచి రెండుబిస్కట్లు తీసియిచ్చింది. "నాకేం వద్దు యిప్పుడు" అంది సుందరమ్మ. 'తిను, పొద్దున్నకూడా ఉత్త కాఫీయే తాగావు' అని బలవంతంగా జగదాంబ ఆమెకు రెండు బిస్కట్లు యిచ్చింది.

కాఫీ అయ్యాక 'ఈరోజంతా యిక్కడవుండిపో, అమ్మాయి, కులాసాగా కబుర్లు చెప్పుకుందాం' అంది జగదంబ.

'కుదరదండీ, నేను వెంటనే వెళ్ళి చదువుకోవాలి, రేపు ఫిజిక్స్‌పరీక్ష!' అంది ప్రశ్న.

'నా మనమరాలు నీ ఈడుదే, దానికి యిద్దరు అన్న తమ్ముళ్ళు అన్నారు.'

'ఎవరు? ఢిల్లీలో వున్నవాళ్ళా?'

'కాదు, ఢిల్లీలో వున్నది నా కొడుకు. నేను చెబుతూ వున్నది పూనాలో వున్న అమ్మాయిని గురించి-'

కాస్సేపాగి 'ఒకసారి యేమయిందనుకున్నారు?' అని ప్రారంభం చేసింది జగదాంబ.

ప్రశ్నకు యింక లేచి వెళ్ళిపోదాం అనిపించింది.

'అప్పుడు నేను గుంటూర్లో వున్నాను, మా అమ్మాయి దగ్గర. మా మనమరాలికి అయిదో పుట్టినరోజు. విజయవాడలో వున్నారు. అబ్బాయీ-కోడలూ సాయంత్రం గుంటూరుకు వచ్చేస్తాం అన్నారు. 'తీరా అర్థరాత్రికి గాని రాలేదు. నేను కంగారు పడిపోయాననుకో.'

'దారిలో యేమన్నా యాక్సిడెంటా?'

'కాదు ప్రసవం కేసులో ఆలస్యం అయింది కోడలుకు!'

'మీ అబ్బాయి కాలేజి ప్రిన్సిపాల్ అన్నావు గదూ!'

'కాదు బ్యాంక్‌లో జనరల్ మేనేజర్.'

'మా అబ్బాయికి చేసుకోవాలనే వుండేదిగాని ... కోడలు పడనీయలేదు. దగ్గరి సంబంధం చేసుకుంటే అవకరాలు వస్తాయిట!'

'డాక్టర్ కదూ ఆమె!'

'అన్నీ దాఖలాలు చూపించి మాట్లాడితే నేను నోరెత్తలేకపోయాను!'

ప్రశ్న అంతవరకు పైకప్పు వంక చూస్తూ వుండిపోయింది. వాళ్ళ మాటలు కాస్త ఆగినట్లు పసిగట్టి, 'నాకు సెలవు యిస్తే, వెళ్ళవస్తానండీ!' అని లేచింది.

'అప్పుడే వెళ్ళిపోతావా అమ్మా-' అని జగదంబ అడిగితే, 'మళ్ళీ ఎప్పుడు వస్తావు?' అంది సుందరమ్మ.

ప్రశ్నకు మరేం జవాబు చెప్పాలో తెలియకుండా పోయింది.

సోషల్ సర్వీస్ పేపర్లో మార్కులు కలుస్తాయని పువ్వగుచ్ఛం తీసుకు వచ్చింది యిక్కడకు. ఇవాళే చివరిరోజు గనుక తప్పనిసరిగా ఈపనికోసం యిక్కడకు రావడం, తానుచేసిన ఈ కొద్దిపాటి పనికి జగదంబగారు సంతోష పడడం, ప్రశ్నకు ఆనందంగానే వుంది.

'మళ్ళీ ఎప్పుడో ఒకప్పుడు రామ్మా, మా దగ్గరకు, ఒకమారు వచ్చిన వాళ్ళు మళ్ళీరారు, ఎందుచేతనో!-' అంది జగదంబ.

'బంధువులకే పట్టదు-'

'అందరికీ అనేక పన్లు, మనకయితే యేం పనీపాటు లేదు గనుక యివన్నీ అనుకుంటూ కూర్చుంటాం-'

ప్రశ్న ముందుకు అడుగు వేసింది.

'వస్తానండీ. ఆలస్యం అయితే అమ్మకోపం చేస్తుంది.'

'ఎప్పుడయినా అమ్మను తీసుకురామ్మా-'

'అలాగే చెబుతానండీ!' అంది ప్రశ్న, వాళ్ళిద్దరికీ నమస్కారం చేసి గుమ్మంవయిపు రెండడుగులు వేసింది.

'పువ్వగుచ్ఛం చాలా అందంగా వుందమ్మా-'

దీని తయారీకి అరవై మార్కులు వచ్చాయి. ఇక్కడకు తీసుకువచ్చి యిచ్చినందుకు మరో ముప్ఫై మార్కులన్నా కలుస్తాయి.... అని అంచెనా వేసుకుంటూంది ప్రశ్న. ధీమాగా నవ్వింది.

"అమ్మాయిని కిందకు పంపివస్తాను—" అంది సుందరమ్మ.

"నేను కూడా వద్దును, కళ్ళు మగతలు, కాళ్ళుమడతలు పడుతున్నాయి, నడవలేను-" అంది జగదంబ.

"ఎందుకండీ, అక్కర్లేదు. నేను వెళ్ళగలను," అంది ప్రశ్న.

ఇద్దరూ కిందకు వచ్చారు. రిసెప్షనిస్ట్ ఆఫీసు గదికి వెళ్ళమంది. వార్డెన్ ప్రశ్నకు సర్టిఫికెట్ అందించింది, పుష్పగుచ్ఛం యిచ్చినట్లు, ఓ గంటసేపు సదనం వాళ్ళతో సత్కాలక్షేపం చేసినట్లు. భద్రంగా ఆ కాగితాన్ని పర్సులో దాచుకుంది ప్రశ్న. వార్డెను సెలవుయిస్తు "మాతోపాటు భోజనానికి వుండి పోతావనుకున్నాను," అంది. సుందరమ్మ "నేను చెప్పాను. అమ్మాయి చదువుకోవాలట! వెడతానని మొండితనంచేస్తే విధిలేక ఊరుకుండిపోయాను-" అంది. ప్రశ్న నవ్వుకుంది.

బయటకు వచ్చాక, "ఇవాళ నీవు రావడం జగదంబకు ఎంత సంతోషంగా వుందో తెలుసా?" అంది ప్రశ్నతో, సుందరమ్మ.

"ఎందుకని?"- మొదటిమారుగా ప్రశ్న వేసింది.

"ఈ రోజు జగదంబ పుట్టినరోజు. సాదాసీదా పుట్టినరోజు అనుకుంటున్నావా? జగదంబకు ఇవాళ షష్టిపూర్తి-" అంది సుందరమ్మ.

బస్ వచ్చేస్తోందని ప్రశ్న పరుగుతీసింది, అలవాటుగా తల క్షణం పాటు పక్కకు తిప్పి, చేయి ఊపుతూ.

*